

Sygn. akt XVC765/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w XV Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Tamowicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Florian

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2016 r.

sprawy z powództwa Związku (...) w W.

przeciwko E. B.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej E. B. na rzecz powoda Związku (...) w W. kwotę 11 261,88 zł. (jedenaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt jeden złotych 88/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 października 2013 r. do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Umarza postępowanie w zakresie cofniętego powództwa.
4. Zasądza od pozwanej E. B. na rzecz powoda Związku (...) w W. kwotę 597 zł. (pięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem opłaty od pozwu oraz kwotę 2 400 zł. (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 17 grudnia 2014 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód Związek (...) w W. domagał się zasądzenia od pozwanej E. B., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) (...) następujących kwot: trzykrotnie po 225,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi odpowiednio od dnia 12 kwietnia 2013 roku, od dnia 26 kwietnia 2013 roku, od dnia 26 czerwca 2013 roku oraz kwoty 11.261,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 września 2013 roku. Wnosił także o zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, iż dochodzi wiarygodności wynikających z faktur, wystawionych na podstawie umowy zawartej przez strony w dniu 12 marca 2013 roku w sprawie określenia wysokości oraz warunków płatności wynagrodzenia z tytułu korzystania przez pozwaną z praw reprezentowanych przez powoda, których pozwana nie zapłaciła, przy czym powód wskazał, iż pozwana nie kwestionuje tych okoliczności (pozew k. 3-6, 19-20).

Postanowieniem z dnia 6 lutego 2015 roku (k. 7) Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie na podstawie art. 505 [33] par. 1 k.p.c. w związku z art. 17 pkt. 2 k.p.c. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

W dniu 9 lipca 2015 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 40) orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Odpis nakazu został doręczony pozwanej w dniu 22 lipca 2015 roku (k. 65). W dniu 5 sierpnia 2015 roku, w ustawowym terminie, pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Ponadto wniosła o zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu przyznała, iż zawarła z powodem umowę z dnia 12 marca 2013 roku w sprawie określenia wysokości oraz warunków płatności wynagrodzenia z tytułu korzystania z praw reprezentowanych przez powoda, jednakże pozwana podniosła, iż umowa ta dotyczyła lokalu mieszczącego

się w S. przy ul (...) o powierzchni 35 m/2, w którym od 2012 roku była prowadzona działalność w postaci zakładów bukmacherskich oraz lodziarni, a którą to działalność gospodarczą pozwana zakończyła w miesiącu wrześniu 2013 roku. Powód został o tym poinformowany poprzez złożenie wypowiedzenia w dniu 31 maja 2013 roku. Jednocześnie, pozwana wskazała, że posiada drugi lokal o powierzchni 70 metrów kwadratowych, w którym jest prowadzona pizzeria F. i tenże lokal mieści się także przy ul. (...) w S., lecz w 2013 roku i wcześniej nie było w nim urządzeń podlegających umowie o odtwarzaniu. Pozwana podniosła, iż powód nie przyjmuje do wiadomości, że nie prowadzi ona od września 2013 roku działalności gospodarczej w lokalu przy ul. (...) o powierzchni 35 m/2 w związku, z czym wystawił fakturę na kwotę 11,261,88 zł za odtwarzanie radia tranzystorowego, naliczając opłaty za 72 miesiące, podczas, gdy pozwana prowadziła tam działalność jedynie przez 9 miesięcy. Ponadto wyliczona przez powoda kwota 11.261,88 zł wydaje się rażąco wygórowana, zwłaszcza że pozwana dzięki korzystaniu z radia nie osiąga korzyści majątkowych, gdyż radio wykorzystywane było jedynie do celów własnych w ramach dozwolonego użytku publicznego (licencja ustawowa).

W piśmie procesowym z dnia 17 września 2015 roku (k. 71-72) powód odniósł się do zarzutów podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty i ograniczył swoje roszczenie do kwoty 11.261,88 zł, wynikającej z nieopłacenia faktury z dnia 28 sierpnia 2013 roku, wskazując, iż pozostałe 3 faktury zostały zapłacone już po wniesieniu pozwu.

Na rozprawie w dniu 5 stycznia 2016 roku (czas 00:01:17–00:02:47 i 00:20:22–00:20:52) pozwana wyraziła zgodę na cofnięcie pozwu i umorzenie postępowania, co do kwot przez nią zapłaconych. Jednocześnie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powód Związek (...) w W. jest stowarzyszeniem, celem działalności, którego jest ochrona i zbiorowe zarządzanie prawami producentów fonogramów i wideogramów. Okoliczność ta jest między stronami bezsporna.

Pozwana E. B. od dnia 20 października 1999 roku prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) (...) pod adresem ul. (...) w S.. Przeważającym przedmiotem działalności jest prowadzenie restauracji i innych stałych placówek gastronomicznych. W budynku przy ul. (...) w S. znajdują się 3 lokale użytkowe. Lokal, w którym pozwana prowadzi pizzerię F. ma powierzchnię około 70-75 m/2. W lokalu tym pozwana prowadzi działalność gospodarczą nieprzerwanie od roku 2006 do chwili obecnej.

W 2013 roku pozwana wynajęła drugi lokal pod tym samym adresem o powierzchni około 30-35 m/2, gdzie prowadziła zakłady bukmacherskie. Następnie wynajęty lokal podzieliła i latem prowadziła w jego wydzielonej części lodziarnię oraz sprzedaż piwa. Od września 2013 roku działalność polegającą na prowadzeniu zakładów bukmacherskich przeniosła do innego lokalu przy ul. (...) w S..

Pismem z dnia 31 maja 2013 roku skierowanym do wynajmujących pozwana wypowiedziała umowę najmu wskazując jako termin jej zakończenia dzień 31 sierpnia 2013 roku. W piśmie nie wskazała, którego lokalu pismo dotyczy.

Dowód: zeznania pozwanej na rozprawie w dniu 5 01 2016 roku (czas 00:05:13 – 00:20:22), umowa agencyjna k. 57, protokół kontroli k. 56, wypis z (...) k. 73, wypowiedzenie umowy najmu k. 54 akt.

W dniu 12 marca 2013 roku pozwana zawarła z powodem umowę generalną w przedmiocie określenia wysokości oraz warunki płatności wynagrodzenia z tytułu odtwarzania przez pozwaną fonogramów i wideogramów muzycznych. W załączniku nr 1 do tej umowy ustalono, że umowa obejmuje odtwarzanie fonogramów i wideogramów muzycznych w lokalu Pizzerii F. w S. przy ul. (...). Jako rodzaj lokalu wskazano lokal gastronomiczny, którego powierzchnię określono na 40 m/2. Jako źródło muzyki wskazano nagłośnienie oraz radio.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony (par. 10 pkt. 1) i weszła w życie z dniem 1 marca 2013 roku (par. 12 pkt. 1). Zgodnie z postanowieniem par. 4 pkt. 1 umowy strony ustaliły wynagrodzenie z tytułu odtwarzania fonogramów i wideogramów muzycznych w wysokości określonej w załączniku nr 1 do umowy, odrębnie dla każdego objętego umową lokalu, przy czym stawki określone w załączniku nr 1 nie obejmowały należnego podatku VAT. Wynagrodzenie

określono na 61,04 zł. miesięcznie. Zgodnie z postanowieniem par. 6 pkt. 1 umowy pozwana zobowiązała się do zapłaty przelewem na rachunek bankowy powoda w okresach kwartalnych, do 21 dnia pierwszego miesiąca rozliczanego okresu, przy czym w przypadku niedotrzymania terminu powód uprawniony był do naliczenia odsetek ustawowych (pkt. 2).

Zgodnie z postanowieniem par. 10 pkt. 2 umowy, umowa mogła zostać wypowiedziana przez każdą ze stron z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia.

Zgodnie z postanowieniem par. 12 pkt. 2 zdanie 2 umowy, w przypadku jeśli umowa zostanie rozwiązana przed upływem 12 miesięcy od daty wejścia w życie z przyczyn leżących po stronie pozwanej, innych niż zakończenie przez pozwaną prowadzenia działalności w lokalu/lokalach, objętych umową, pozwana zobowiązała się uiścić wynagrodzenie z tytułu odtwarzania fonogramów i wideogramów muzycznych w miejscach wskazanych w załączniku nr 1 przed dniem 1 marca 2013 roku w pełnej wysokości za cały okres odtwarzania, w kwocie 9.156,00 zł netto w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy.

W postanowieniu par. 3 pkt. 1 i 3 załącznika pozwana oświadczyła, iż wszelkie dane i informacje zawarte w umowie generalnej i załączniku przez nią złożone są zgodne ze stanem faktycznym oraz, iż nie dokonuje odtworzeń fonogramów i wideogramów muzycznych w innych lokalizacjach, nieobjętych stosowaną umową, zaś w przypadku nie zgłoszenia innej lokalizacji, powód jest zobowiązany do objęcia takiej lokalizacji umową generalną.

Dowód: umowa z dnia 12 03 2013 roku wraz z załącznikiem nr 1 k.21-22, wypis z (...) k. 73 akt.

Pismem z dnia 31 maja 2015 roku pozwana wypowiedziała umowę ze skutkiem natychmiastowym wskazując, iż zaprzestała działalności polegającej na odtwarzaniu fonogramów. Pismo to zostało przesłane pozwanemu w dniu 14 czerwca 2013 roku.

Dowód: wypowiedzenie umowy wraz z dowodem nadania – k. 55 akt.

W dniu 26 marca 2013 roku powód wystawił fakturę na kwotę 183,12 zł netto - 225,24 zł brutto zgodnie z postanowieniem par. 12 pkt. 2 umowy. W dniach 8 kwietnia i 6 czerwca 2013 roku powód wystawił dwie faktury na kwoty po 225,24 zł. za okres od 1 marca do 31 sierpnia 2013 roku. Faktury te zostały zapłacone przez pozwaną w toku procesu, to jest w dniu 5 sierpnia 2015 roku.

Dowód: faktury k. 23-25, potwierdzenie dokonania wpłaty k. 60 akt.

W dniu 28 sierpnia 2013 roku powód wystawił fakturę VAT na kwotę 11.261,88 zł brutto - 9.156,00 zł netto, z terminem płatności do dnia 11 września 2013 roku, zgodnie z postanowieniem par. 12 pkt. 2 zdanie 2 umowy generalnej.

Pismem z dnia 2 września 2013 roku, w odpowiedzi na przesłanie faktury z dnia 28 sierpnia 2013 roku, pozwana poinformowała powoda, iż wypowiedzenie z dnia 31 maja 2013 roku związane było z zakończeniem działalności w lokalu, na który została podpisana umowa generalna i wносиła o wystawienie faktury korygującej.

Dowód: faktura VAT z dnia 28 08 2013 roku k. 26, pismo pozwanej z dnia 2 09 2013 roku wraz z dowodem nadania – k. 53 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt przez strony, które to dokumenty nie budziły wątpliwości, co ich wiarygodności. Dowód dokumentów został przeprowadzony na rozprawie w dniu 5 stycznia 2016 roku.

Sąd poczynił także ustalenia na podstawie zeznań pozwanej przesłuchanej w charakterze strony na rozprawie w dniu 5 stycznia 2016 r. Na podstawie jej zeznań ustalono, że pozwana od roku 2006 nieprzerwanie prowadzi działalność gospodarczą w lokalu przy ul. (...) w S. prowadząc Pizzerię F.. Zeznania w tym zakresie są wiarygodne jako zbieżne z dokumentami, w szczególności z wydrukiem z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (k.

73). Natomiast Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanej, że umowa generalna zawarta z powodem dotyczyła nie lokalu pizzerii lecz lokalu, w którym były prowadzone zakłady bukmacherskie. Przeczy temu treść załącznika nr 1 do umowy, z którego wynika, że odtwarzanie fonogramów i wideogramów będzie odbywane w lokalu Pizzerii F., a rodzaj lokalu określono jako lokal gastronomiczny/pub/bar. Nie mógł to być zatem lokal, w którym przyjmowane były zakłady bukmacherskie. Zdaniem Sądu, zeznania pozwanej są więc niewiarygodne i służą jedynie poparciu przyjętej linii obrony przed roszczeniem powoda.

Roszczenie powoda jest zasadne.

Powód dochodził od pozwanej zapłaty wynagrodzenia za odtwarzanie fonogramów i wideogramów muzycznych zgodnie z umową generalną z dnia 12 marca 2013 roku. Część roszczenia powoda dotyczyła wynagrodzenia za okres od 1 marca do 31 sierpnia 2013 roku w kwocie łącznej 675,72 zł, która ostatecznie okazała się niesporna i którą w toku procesu, w dniu 5 sierpnia 2015 roku pozwana zapłaciła (k.60). W tym też zakresie powód cofnął powództwo. Wobec tego, na podstawie przepisów art. 203 par. 1 k.p.c i art. 355 par. 1 k.p.c. Sąd w punkcie 3 sentencji wyroku umorzył postępowanie w tym zakresie.

Sporną między stronami była natomiast kwota 11 261,88 zł brutto, której powód dochodził na podstawie postanowienia par. 12 pkt. 2 zdanie 2 umowy generalnej. Zgodnie z tym postanowieniem umowy, w przypadku rozwiązania umowy przed upływem 12 miesięcy od daty jej wejścia w życie, z przyczyn leżących po stronie użytkownika, tj. pozwanej, innych niż zakończenie przez pozwaną prowadzenia działalności w lokalu objętym umową, pozwana zobowiązała się do zapłacenia wynagrodzenia z tytułu odtwarzania fonogramów i wideogramów muzycznych za cały okres odtwarzania, czyli okres bez stosownej umowy, w kwocie 9.156,00 zł netto - 11.261,88 zł brutto.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty twierdziła, że umowa z dnia 12 marca 2013 roku dotyczyła lokalu, w którym prowadziła zakłady bukmacherskie, która to działalność w tym lokalu została zakończona z dniem 31 sierpnia 2013 roku, co nie uprawniało powoda do żądania zapłaty na podstawie par. 12 pkt. 2 zdanie 2.

Jednakże, Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanej, iż zawarta między stronami umowa dotyczyła lokalu zakładów bukmacherskich. Jak już wyżej wskazano z treści załącznika nr 1 podpisanego przez pozwaną jednoznacznie wynika, że umowa dotyczyła lokalu pizzerii – lokalu gastronomicznego przy ul. (...) w S., którą to pizzerię pozwana prowadzi nadal. Zarzut pozwanej, iż powierzchnia lokalu określona w załączniku wskazuje na to, iż umowa dotyczyła lokalu innego, tego w którym pozwana prowadziła zakłady bukmacherskie, Sąd uznał za bezzasadny. Poza tym, że z treści załącznika wynika wprost, iż umowa stron dotyczy lokalu gastronomicznego/pubu/baru –pizzerii F., a pozwana oświadczyła, iż dane przedstawione w umowie są zgodne ze stanem faktycznym, zapis w załączniku dotyczący powierzchni lokalu ma znaczenie tylko wówczas, gdy ma zastosowanie przy ustalaniu wynagrodzenia należnego powodowi. Z treści umowy nie wynika, aby powierzchnia lokalu miała znaczenie w tym zakresie.

Bezspornym w sprawie jest, że powód jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami pokrewnymi w rozumieniu przepisu art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych i posiada zezwolenie Ministra Kultury na zbiorowe zarządzanie prawami pokrewnymi przysługującymi producentom fonogramów i wideogramów muzycznych. Powód zarządza prawami pokrewnymi do fonogramów i wideogramów, w tym do pobierania wynagrodzenia na następujących polach eksploatacji: zwielokrotnianie określoną techniką, wprowadzenie do obrotu, najem oraz użyczenie egzemplarzy, odtwarzanie, reemitowanie, publiczne udostępnianie fonogramu lub wideogramu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym.

Na podstawie art.105 ust. 1 tej ustawy powodowi służy domniemanie, iż jest uprawniony do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzeniem oraz, że ma legitymację procesową w tym zakresie. Zatem powód ma legitymację procesową czynną w tym procesie.

Zgodnie z art. 94 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych fonogramem jest pierwsze utrwalenie warstwy dźwiękowej wykonania utworu albo innych zjawisk akustycznych (ust. 1), zaś wideogramem jest pierwsze utrwalenie

sekwencji ruchomych obrazów, z dźwiękiem lub bez, niezależnie od tego, czy stanowi ono utwór audiowizualny (ust. 2). Bez uszczerbku dla praw twórców lub artystów wykonawców, producentowi fonogramu lub wideogramu przysługuje wyłączne prawo do rozporządzania i korzystania z fonogramu lub wideogramu w zakresie: zwielokrotniania określoną techniką, wprowadzenia do obrotu, najmu oraz użyczenia egzemplarzy, publicznego udostępniania fonogramu lub wideogramu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym (ust. 4). Stosownie zaś do przepisu ust. 5 art. 94, w przypadku nadawania, reemitowania lub odtwarzania wprowadzonego do obrotu fonogramu lub wideogramu, producentowi przysługuje prawo do stosownego wynagrodzenia.

Zgodnie natomiast z art. 471 k.c., dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Strony zawarły umowę z dnia 12 marca 2013 roku, zgodnie, z którą pozwana zobowiązała się uiszczać wynagrodzenie z tytułu odtwarzania w prowadzonej pizzerii fonogramów i wideogramów muzycznych w okresie od 1 marca 2013 roku.

Ponadto, zgodnie postanowieniem par. 12 pkt. 2 zdanie 2 umowy zobowiązała się do zapłaty zryczałtowanego wynagrodzenia w przypadku, jeśli umowa zostanie rozwiązana przed upływem 12 miesięcy od dnia 1 marca 2013 roku, z przyczyn leżących po stronie pozwanej, innych niż zakończenie przez pozwaną prowadzenia działalności w lokalu/lokalach objętych umową. Pozwana zobowiązała się uiszczyć wynagrodzenie z tytułu odtwarzania fonogramów i wideogramów muzycznych w pełnej wysokości za cały okres odtwarzania przed dniem 1 marca 2013 roku w kwocie 9.156,00 zł netto w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy. Skoro pozwana prowadzi nieprzerwanie działalność gospodarczą w tym samym lokalu gastronomicznym i jest to Pizzeria F. pod adresem ul. (...) w S., jak sama wskazała od roku 2006 do chwili obecnej i tego lokalu dotyczyła umowa zawarta z powodem, to pozwana obowiązana jest do zapłaty określonego w umowie ryczałtowego wynagrodzenia. Wypowiedzenie umowy stron z dnia 12 marca 2013 roku przez pozwaną pismem z dnia 31 maja 2013 roku nastąpiło z innych przyczyn niż w nim wskazane, skoro pozwana działalności w lokalu nie zakończyła. Zachowanie pozwanej wypełniało dyspozycję normy wynikającej z postanowienia par. 12 pkt. 2 zdanie 2 umowy stron. Dlatego powód był uprawniony do wystawienia faktury VAT z dnia 28 sierpnia 2013 roku na kwotę 11.261,88 zł brutto (9.156,00 zł netto). Pozwana rozwiązała umowę z dnia 12 marca 2013 roku przed upływem 12 miesięcy od daty wejścia w życie z przyczyn leżących po jej stronie, jednakże innych niż zakończenie przez pozwaną prowadzenia działalności w lokalu, objętym umową.

Bezspornie jest, że pozwana nie uiszczyła należności wynikającej z faktury z dnia 28 sierpnia 2013 roku. Zgodnie z przepisem art. 481 par. 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie zaś z przepisem par. 2 art. 481 k.c., w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 roku, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Od dnia 1 stycznia 2016 roku przepis par. art. 481 k.c. nie uległ zmianie. Zmienił się natomiast przepis art. 481 par. 2 k.c., który obecnie stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych

Powód wystawił w dniu 28 sierpnia 2013 roku fakturę z terminem płatności do dnia 11 września 2013 roku, a w pozwie domagał się odsetek ustawowych od dnia następnego czy od 12 września 2015 roku. Jak ustalił Sąd, pozwana wypowiedziała umowę, co prawda pismem z dnia 31 maja 2013 roku, lecz wysłanym w dniu 14 czerwca 2013 roku, Z postanowienia par. 10 pkt. 2 umowy wynika, że rozwiązuje się ona za 3-miesięcznym wypowiedzeniem. Strony nie określiły aby rozwiązanie miało skutek na koniec miesiąca kalendarzowego. Zgodnie z przepisem art. 112 k.c., termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca. Pozwana nie wykazała, kiedy pismo z dnia 31 maja 2013 roku zostało doręczone powodowi. Sąd uznał, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, że powód otrzymał to pismo siódmego dnia od wysłania, czyli 21 czerwca 2013 roku. Zatem umowa z dnia 12 marca 2013 roku uległa rozwiązaniu z dniem 21 września 2013 roku. Od dnia następnego, czyli od 22 września rozpoczął bieg umowny 14-dniowy termin spełnienia przez pozwaną świadczenia poprzez zapłatę

zryczałtowanego wynagrodzenia. Termin ten skończył się bezskutecznie z dniem 5 października 2013 roku. Dlatego, pozwana dopiero od dnia 6 października 2013 roku opóźniła się ze spełnieniem świadczenia i dopiero od tej daty należały się powodowi odsetki ustawowe. Odsetki ustawowe przysługiwały powodowi do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie ze znowelizowanym przepisem art. 481 par. 2 k.c.

Mając na uwadze tak poczynione ustalenia i rozważania Sąd uznał roszczenie powoda za zasadne i na podstawie przepisów art. 94 ust.5, art. 104 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w związku z art. 471 k.c. oraz art. 481 par. 1 i 2 k.c. zasądził na rzecz powoda kwotę 11.261,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 października 2013 roku do dnia zapłaty. Rozstrzygnięcie to zawarto w punkcie 1 sentencji wyroku.

W tym miejscu wskazać należy, że Sąd omyłkowo orzekając o odsetkach za opóźnienie nie wskazał, że od dnia 1 stycznia 2016 roku powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z nowym brzmieniem przepisu art. 481 par. 2 k.c. co zostało sprostowane odrębnym postanowieniem.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd na podstawie przepisu art. 481 par. 1 k.c. a contrario oraz art. 455 k.c., oddalił powództwo w pozostałym zakresie - w zakresie żądania odsetek za okres od dnia 12 września do dnia 5 października 2013 roku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 4 wyroku na podstawie przepisów art. 98 par. 1 i 3 k.p.c. i art. 108 par. 1 k.p.c. Pozwana w zakresie cofniętego powództwa dokonała zapłaty na rzecz powoda już po wniesieniu pozwu, Wobec tego i wobec przegrania sprawy przez pozwaną w pozostałym zakresie Sąd obciążył ją kosztami procesu w całości. Na koszty te składała się opłata od wniesionego powództwa w kwocie 597 zł oraz kwota 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wynikająca z przepisu par. 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 z późn. zm.).